

[Steen Folke.]

udviklede kapitalistiske lande, men at den skulle omfatte alle OECDs medlemslande undtagen Tyrkiet.

Jeg kan ikke være med i nogen begejstring over, at der altså ud over disse lande også indgår Australien, New Zealand, Danmark, Norge, Finland, Schweiz, og hvad det nu er for nogle lande. Jeg kan ikke se, at det på nogen måde ændrer det, der ligesom er vor hovedtanke imod dette, nemlig at det stadig væk er de højtudviklede kapitalistiske lande, der er sammensluttet i den klub, som OECD er, til varetagelse af deres egne kapitalinteresser, og det vil sige i modstrid med f. eks. folkenes interesser i u-landene.

Oprettelsen af en finansiel støttefond som den, der er tale om her, må jo ses, som det også fremgår, på baggrund af den krise, som Danmark og andre højtudviklede kapitalistiske lande er kommet ud i. Sagen er, at nationalstaterne er blevet for snævre til at klare kapitalismens kriseproblemer. Det kan ikke lade sig gøre inden for nationalstaternes rammer, og derfor opbygger man på forskellig vis overstatslige, overnationale organer, som på den ene og den anden måde kan være med til at forsøge at dæmpe nogle af disse kriseproblemer, sørge for, at der sker en vis udligning og dæmpning og udskydelse af de problemer, som hele tiden dukker op.

Vi mener, at denne finansielle støttefond helt oplagt må ses i denne sammenhæng. Vi hæfter os naturligvis også ved, at der i forbindelse med en tilslutning til fonden også gives en tilslutning til fondens målsætning — jeg citerer derfra — om, at medlemmerne skal

„sigte mod at føre en økonomisk politik på nationalt plan og over for udlandet, der sikrer opretholdelsen af den frie udveksling af varer og tjenesteydelser mellem landene“.

Det er helt klart den økonomiske politik, som også fællesmarkedets oprettelse og udvikling er et udtryk for, og vi er ikke tilhængere af, at fonden og de øvrige lande altså på den måde er med til at fastlægge den økonomiske politik her i Danmark.

Af de grunde, jeg har skitseret her, vil VS gå imod en ratifikation af denne aftale.

Ministeren for udenrigsøkonomi (*Ivar Nørgaard*):

Også i denne sag kan jeg glæde mig over tilslutning fra det overvejende flertal i denne sal, hvilket jeg takker for.

Hr. Lembourn spurgte, hvorfor i alverden Tyskland ikke ønskede, at man skulle bruge reglen om direkte betaling fremfor garanti. Der kan formentlig være flere grunde dertil, bl. a. hensynet til de mindre rige lande, men der er jo også nok det mere konkrete for Tyskland, at deres forfatningsmæssige forhold er sådan, at det meste af økonomien er samlet i Länderne og deres kasser, mens der er ret få penge i den føderale kasse, og det gør, at føderationen, forbundsregeringen, har svært ved at indgå forpligtelser, som direkte har betydning for Länderne, hvori- mod det er lettere at ordne det med garantier.

Til hr. Gert Petersen, som, så vidt jeg forstod, indtog samme holdning i denne sag, som talsmanden for SF indtog i den sidste sag, nemlig at man ville tage endelig stilling, når man har fået behandlet sagen i udvalg, vil jeg gerne sige, at vi selvfølgelig er parat til at komme med yderligere oplysninger, hvis man ønsker det, i et udvalg. Jeg må indrømme, at jeg personlig havde ventet, at sagen ville blive færdigbehandlet her uden udvalgsbehandling, fordi jeg synes, det er så åbenbart, at det må være i vort lands interesse at få gennemført dette hurtigt, og jeg ser ikke, at der er reelle problemer. Men selvfølgelig bør man aldrig afvise ønsker om at trænge dybere ned i en sag i et udvalg.

Hr. Gert Petersen spurgte, om der overhovedet var noget reelt behov for denne ordning, og dér må jeg sige, at man kan jo håbe på, at der ikke bliver et behov for noget land til at optage noget lån. Hvis det er tilfældet, kunne man måske have sagt, at så var ordningen overflødig. På den anden side kan selve det, at man laver ordningen, være med til, at den ikke bliver brugt, for det kan være med til at skabe et yderligere sikkerhedsnet, som skaber mere tryghed for den økonomiske politik i alle OECD-lande. Vi mener, det er vigtigt at få skabt så megen tryghed for den økonomiske politik som muligt i form af sådanne finansielle sikkerhedsnet, for vi ved jo, at hvis valutaerne virkelig bryder sammen, får det kolossal virkning på befolkning-